

PORTOROŠKE RIBICE

Šolsko glasilo CKSG Portorož • Letnik XX • Številka 1 • POMLAD/POLETJE 2020

Vsebina

Dragi bralec, draga bralka	5
Življenje.....	7
Kako sem kuhala jajce na mehko v osmem razredu - humoreska.....	9
Moja največja želja.....	11
Moje želje	12
Želim si najboljšo prijateljico	13
Moja sanjska želja	14
Jabolko	16
Jabolko	17
Urška in Rozamunda postaneta prijateljici	18
Vrnitev v prihodnost	20
Leto 2046	22
Leto 2098	23
Pismo nezemljanom	24
Vse je zapisano v zvezdah.....	25
Kralj Matjaž reši Slovenijo	27
Morje in Slovenci.....	28
Reklama za CKSG.....	29
Matija Gubec izvede upor na trgu	30
Moj najlepši spomin na otroštvo	31
Sobna pošast	32
Morsko dno – r.na anekdota	33
Dogodivščina	34
Zelo sem se prestrašil.....	36
Zgodba	37
Iz česa je narejena šola	38
Moj sanjski svet.....	41
Pesem	45

Pesem o virusu	46
Korona šola	47
Pandemija 1	48
Pandemija 2	49
Sanje	50
Letalo bo šlo	51
Karantenski dnevniški zapisi	52
Želim si... ..	55
Kralj Matjaž se prebudi.....	56
Upanje umre zadnje	57

Dragi bralec, draga bralka ...

preden začneš listati po *Portoroških ribicah*, ki jih imaš pred seboj, se udobno namesti. Poskrbi, da boš pred branjem pripravljen na potovanja v misli učencev, ki so ustvarjalno, domiselno in iskreno nizali besede in oblikovali pesmi in zgodbe, ki so hudomušne, izvirne, na trenutke vizionarske, predvsem pa srčne. Besede se dopolnjujejo z zanimivimi likovnimi izdelki, za katere si vzemite čas in jih pogledajte z več zornih kotov, saj vam bo vsak povedal svojo zgodbo.

Dragi ustvarjalci šolskega časopisa, bravo!

Letošnje šolsko leto je na trenutke teklo v drugačnih odtenkih, kakor smo bili vajeni do sedaj. Verjamem, da je vsak izmed vas te nove občutke izkoristil tako, da je raziskoval lastno vesolje in risal pot do notranjega miru. Tudi šolski časopis odseva sledi časa, v katerem živimo.

Pustite vaši domišljiji, da sije in žari. Naj vas želje vodijo do varnega pristana. Strahove naj odpiha veter, ki bo nazaj prinesel upanje in zaupanje. Bodite pogumni. Tako se vam bodo uresničili vsi vaši prijazni sanjski svetovi.

Želim vam lepe počitnice, naužite se morja, sonca in umetnosti, preberite dobro zgodbo, predvsem pa se veliko smejte.

Vesna Lešnik Baruca

... Ena od želj je še ta, da bi bil miren ta svet ...

Aleksandre Drljača

Življenje

Življenje je zabavno,
življenje je sreča,
življenje je veselje,
življenje je, da ljubiš,
življenje je, da pomagaš,
življenje je nežnost,
življenje je smeh.
Ej, življenje je čudovito!

Nejc Dajčman, 9. r

Kako sem kuhaj jaje na mehko v osmem razredu - humoreska

Ko smo prebrali humoresko češkega pisatelja Jaroslava Haška, smo z učiteljico šli kuhaj jaje. Bili smo razdeljeni v dve ekipi. V prvi smo bili jaz, Alen in Kristjan. V drugi pa Tomaž in Blaž. Najprej je učiteljica vzela lonec in vanj natočila vodo. S Kristjanom sva dala v lonec jaje. In smo čakali.

Gledal sem skozi okno. Te tri minute čakanja je bilo kar dosti časa. Opazil sem gospoda, ki je nekaj prinesel za šolo. Gledal sem ga. Ko je bil v kombiju, sem mu pomahal, on pa je meni potrobil.

Nato smo z učiteljico preverili, kakšno je stanje z jajcem. Naše jaje je bilo surovo. Nato sta v vodo položila jaje še Blaž in Tomaž. Njuno je bilo mehko kuhano, zato sta zmagala v jajčni bitki.

Leon Peroša 8. r

Moja največja želja

Vsak ima veliko različnih želj. Nekateri si želijo, da bi bili zdravi in enakovredni. Sam si želim, da bi bili vsi zadovoljni in dobri v srcu. Želim si, da bi bili ljudje bolj humanitarni. Želim si ljudem dati nasmeh na obraze. Želim si koga osrečiti s pozornostjo in veseljem.

Meni ni pomembno, da imam veliko denarja. Vem, da če bi ga imel, bi ga verjetno uporabil v ta namen, da bi nekomu rešil življenje. Pomagal bi nekomu, da bi normalno zaživel.

Želim si, da bi lahko počel vse, kar me veseli in bi od tega imeli nekaj tudi ostali ljudje. Želim si ustvariti nekaj novega.

Vem, da so nekatere želje težje uresničljive, ampak v tiste, za katere imam sam moč, da jih izpolnim, bi vložil vso svojo moč.

Ena od želj je še ta, da bi bil miren ta svet.

Aleksander Drljača. 9. r

Moje želje ...

- ... moja največja želja je, da bi šel v ameriško srednjo šolo. Tam bi raziskoval mesta, muzeje ...
- ... rad bi imel pametno uro in psa. Novo leto bi rad praznoval v Torontu ali pa v Las Vegasu ...
- ... božične praznike bi rad praznoval v Sloveniji, pri meni doma.
- ... na počitnice bi rad šel v London, na Havaje, na Jamajko, v Indijo, v Rusijo, Nemčijo, Avstrijo, Mehiko, Španijo ...
- ... rad bi si ogledal Nasino vesoljsko postajo. Rad bi poletel v vesolje, na Mars, na Luno, Jupiter, Pluton ...
- ... rad bi šel s časovnim strojem v 60. leta.
- ... rad bi šel na sanjsko potovanje na Antarktiko.
- ... rad bi postal računalničar in voznik avtobusa.
- ... rad bi se spustil s padalom.
- ... rad bi poletel z letalom, plul z ladjo in se vozil z vlakom.
- ... rad bi poletel z balonom in akrobatskim letalom.
- ... rad bi si ogledal Belo hišo.
- ... rad bi obiskal Iran.
- ... rad bi se slikal s filmsko zvezdo.
- ... rad bi se fotografiral z Luko Dončičem in Goranom Dragičem ...
- ... rad bi ...

Jure Sterle, 9. r

Želim si najboljšo prijateljico

Živela je deklica po imenu Tina. Tina ni imela prijateljev. Bila je zelo revna. Rada je imela živali in glasbo. Njeni edini prijatelji so bili papagaji. Nekega dne je prišla v šolo, da bi našla kakšno prijateljico. Ko je prišla v šolo, so se je vsi izogibali in se ji smejali, ker je bila umazana in v raztrganih oblačilih. Tina je bila zelo žalostna. Odšla je domov. Res si je zelo močno želela, da bi imela najboljšo prijateljico.

Nato je potrkala na vrata deklica po imenu Živa.

Živa je vprašala Tino: »Ali bi bila moja prijateljica?«

Tina je vesela odgovorila: »Ja, seveda želim biti tvoja prijateljica!«

Tako sta Tina in Živa postali najboljši prijateljici.

Mojca Babič, Rosa Sardot in Ademija Adili, 5. r

Moja sanjska želja

Želim si imeti vilo s fitnesom, kuhinjo, kopalnico, parkom in velikim ribnikom. Imel bi tudi velik bazen, garažo in v njej veliko športnih avtov za vsako priložnost. Imel bi veliko omaro s poslovnimi oblekami in moderno obutvijo.

Želim si imeti tudi kmetijo, kovačnico in mizarsko delavnico.

Moja največja in sanjska želja je, da bi imel veliko ljubezni, topline in srčnosti. Želim si, da bi mi metuljčki frčali v trebuhu. Večkrat sem sam, ne želim si biti sam.

Ena od mojih sanjskih želj je tudi ta, da bi šel v London. Tako bi živel tudi sanje svojega očeta, ki si je tudi od vedno želel iti v London.

Nejc Dajčman, 9. r

Jabolko

Nekoč je živelo jabolko. To jabolko je bilo posebno jabolko. Znano je govoriti, tega ostala jabolka niso znala. A to jabolko je bilo osamljeno, ni imelo prijateljev, v šolo je hodilo samo.

Jabolko se je želelo malo usesti. Zajokalo je in reklo: »Nobenega prijatelja nimam. Morda ne želijo biti moji prijatelji, ker sem edino jabolko, ki zna govoriti.«

Tedaj je prišla hruška in je vprašala: »Zakaj jočeš jabolko?«

Jabolko je odgovorilo: »Jočem, ker nimam nobenega prijatelja in zato, ker sem edino jabolko, ki zna govoriti in se me zato vsi izogibajo.«

»Veš, tudi jaz nimam nobenih prijateljev, ker sem taka kot ti.«

»Kako to misliš?« je jabolko začudeno vprašalo hruško.

Hruška je rekla: »Tudi jaz sem edina hruška, ki zna govoriti in tako kot tebe, se tudi mene vsi izogibajo.«

Jabolko je vprašalo: »Ali bi bila moja prijateljica?«

Hruška je odgovorila: »Seveda! Z veseljem bi bila tvoja prijateljica! Se greva kaj igrat?«

»Kaj pa?« je vprašalo jabolko.

»Skrivalnice!« je vzkliknila hruška.

»Kdo pa bo štel?«

»Ti!« je rekla hruška.

»Prav,« je reklo jabolko in začelo šteti, »ena, dve, tri, štiri, pet, šest, sedem, osem, devet, deset ... prihaaaajmaaaaam!«

Jabolko je začelo iskati hruško. Šlo je pogledati v grmovje in hruška je rekla:

»Buuuuuu!«

Jabolko je zakričalo: »Aaaaaaaa!«

Hruška je vprašala: »Si se prestrašilo?«

»Ja, zelo,« je reklo jabolko.

»Ojoj,« je rekla hruška, »zdaj moram pa domov!«

»Tudi jaz moram iti domov,« je reklo jabolko.

Pozdravila sta se in šla vsak v svoj dom.

»Se vidiva v šoli!« je še rekla hruška.

In tako je jabolko dobilo prijateljico hruško.

Mojca Babič, 5. r

Jabolko

O jabolko,
kako si lepo in svetleče.
Ko te ugriznem si sladko kot med.
Dišiš po kančku upanja.
Tvoje barve so jesenske.
Če poješ jabolko, se zatopiš v svoja čustva.
Če ne bi bilo jabolka, ne bi bilo niti pregovora: Eno jabolko na dan odžene zdravnika stran.

Nejc Dajčman, 9. r

Urška in Rozamunda postaneta prijateljici

Urška se je srečala z Rozamundo v Ljubljani. Rozamunda je šla po zelje in ko je prišla na trg, je hotela vzeti zelje, a Urška je istočasno prijela za isto vrečko.

Začeli sta se kregati, katera bo vzela zelje. Nobena se ni hotela predati. Vlekli sta vrečko levo in desno. Vrečka se je strgala in začeli sta se pretepati. Prišla je policija in ju aretirala. V zaporu sta si delili sobo. Tam sta bili eno leto in se sprijaznili, da morata biti skupaj. Postali sta dobri prijateljici. Ustanovili sta klub sufražetk in odšli sta iz zapora.

Od takrat sta bili vedno skupaj. Na plažo sta hodili občudovati lepe fante. Ko sta odšli na pijačo, sta mimo prišla dva fanta. Ime jima je bilo Povodni Jure in Ostro Vrh.

Nagovarjala sta ju, da bi skupaj odšli plesati in plavati.

Kakor vidite, sta bili Urška in Rozamunda zelo uspešni v zavajanju fantov, vsaka je odšla z enim. Naslednji dan sta se dobili, da sta se pogovarjali, kako je bilo. Ko sta prišli na plažo, sta videli, da sta njuna fanta tam z Lejlo.

Obe sta zajokali in si obljubili, da ne bosta več zavajali fantov.

Tomaž Kovačič, 8. r

Vrnitev v prihodnost

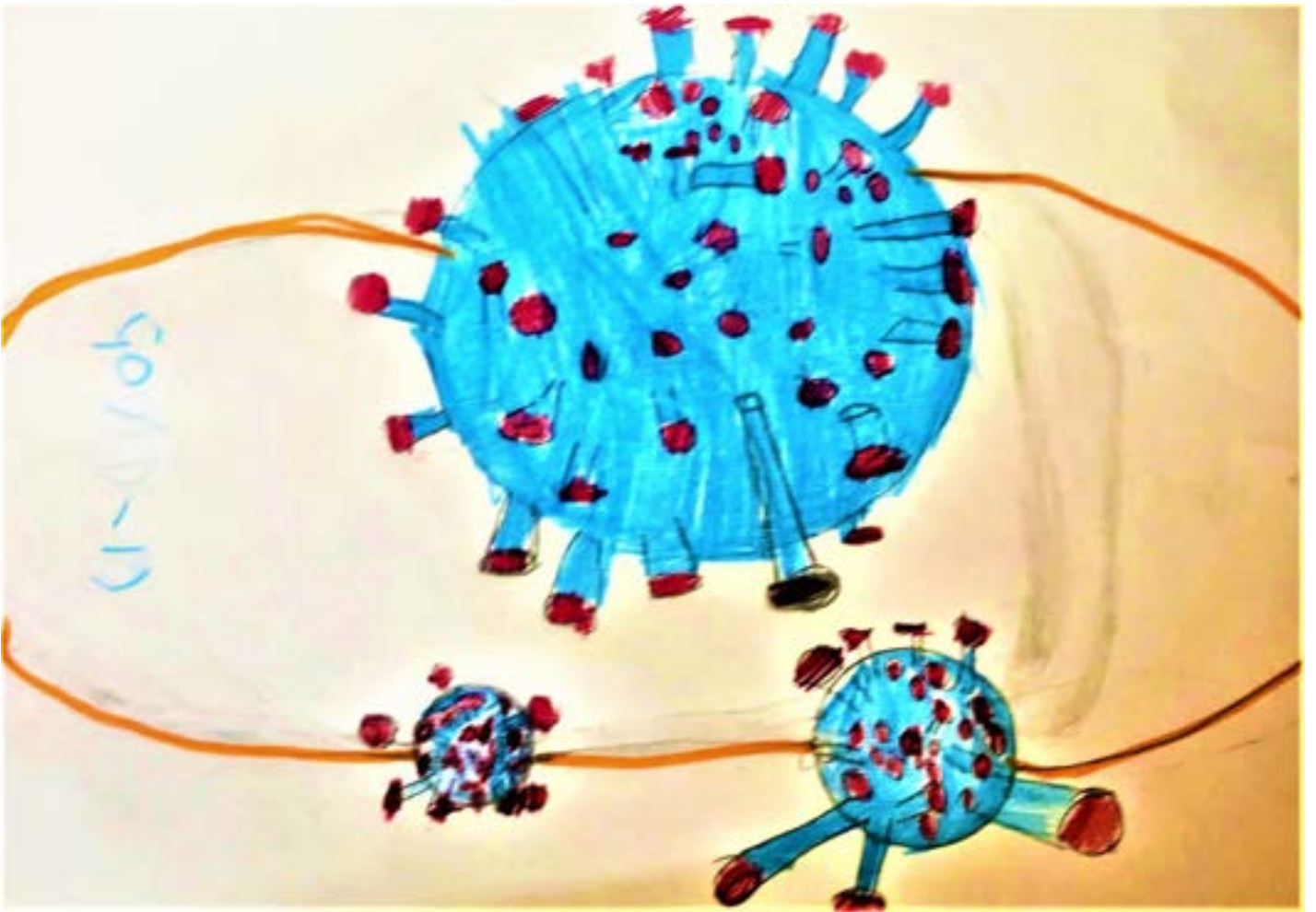
Jutro. Zbudil sem se in pogledal čez okno. Na koledarju datum: 10. 1. 2020. Zaželel sem si, da bi odpotoval v prihodnost. Vstal sem iz postelje, se oblekel in spravil nekaj v želodec. Ko sem pojedel, sem se napotil na sprehod. Hodil sem in razmišljal o svojih stvareh. Zagledal sem nekakšen portal, vprašal sem se, kam vodi. Zanimalo me je, kaj to sploh je in odpravil sem se bliže pogledati. Roko sem potisnil vanj in v trenutku je park izginil izpred mojih oči. Zanimalo me je, če se bom lahko vrnil nazaj in s temi mislimi sem zakorakal vanj. Nekaj časa sem potoval po nekakšnem tunelu modre barve. Pristal sem na neznanem mestu, med neznanimi ljudmi. Pogledal sem na telefon in ugotovil, da je brez signala. Bilo me je strah, kaj se bo zgodilo. Obdajala me je narava, domovanja ljudi, ampak nekaj me je čudilo ... Kje so avtomobili? Pogled sem usmeril navzgor in zagledal leteče avtomobile. Ves promet je bil v zraku in ni spuščal strupenih snovi v okolico. Prišel sem do neke osebe in jo vprašal, kje se nahajam. Zanimalo me je, katerega leta smo. Vprašal sem človeka, če bi imel čas za mini ekskurzijo. Najprej nisem mogel verjeti, kasneje pa sem le sprejel dejstvo, da se nahajam v bistvu v Sloveniji. V Sloveniji leta 2030. Oseba je bila vodič za ljudi, ki v ta čas vstopajo iz preteklosti. Odšla sva v restavracijo, kjer sva naročila »sadni grad« in »kraljevsko jed«. Naj razložim. »Sadni grad« je pravi grad iz sadja, posebnost je v tem, da je zgrajen in različnega sadja in niti eno sadje se ne ponovi dvakrat. »Kraljevska jed« je piščančja nogica z omako in gobami. Užitnimi seveda. Meso je tu nekaj redkega in posebnega.

Ljudje so se umirili. Na svetu ni nobenih vojn. Ena sama harmonija. Vse države sodelujejo pri nadgradnji novih tehnologij. Znanja imajo ljudje ogromno. Hodijo v posebne šole. Angleščina je jezik, ki ga govorijo vsi in povsod. Ljudje v letu 2030 sprejemajo drugačnost. Premagali so tudi vse bolezni.

Po končanem vodenju sva se odpravila na kraj, kjer sem se prikazal na začetku. Vodič mi je pokazal, kje je portal.

Vrnil sem se proti večeru. Obljubil sem si, da tega, kar sem doživel, ne bom nikomur povedal.

Julija Čendak, 8. r

Leto 2046

Vstopila sem skozi vrata in za nekaj časa je bilo vse, kar sem lahko videla samo svetloba. Nato sem počasi začela videti vse pred seboj. Stala sem na trdnih tleh, obkoljena z ruševinami. Ozračje je smrdelo in nebo je bilo polno sivih oblakov. Po nekaj časa opazovanja okolice, sem opazila, da je bil ta kraj že nekaj let zapuščen. Niti enega zelenja ni bilo. Vsi zidovi so bili popisani z grafiti. Z grožnjami. Čisto sama sem bila in niti vetra ni bilo slišati. Vsa okna so bila odprta na stežaj in vsa so bila temna od znotraj, tako sploh nisi mogel videti, kaj se tam skriva.

Še zadnjič sem malo pogledala naokrog in nato odkorakala nazaj k vratom.

Valentina Stopar, 9. r

Leto 2098

Takrat je svet postal čisto drugačen. Kisika ni bilo več toliko kot prej. Zato zdaj na Zemlji nosijo oblačila za astronavte. Vesoljci živijo na planetu Zemlja, skrivajo se na kmetijah.

Zakaj tam? Ker je na kmetijah veliko krav in vesoljci jih obožujejo.

Ni več dreves, ni gozdov, ni trav. Ničesar več ni od rastlin. Ta svet propada.

Mati narava se je upokojila.

Nejla Spahić, 9. r

Pismo nezemljanom

Draga bitja svetlobe! Vi mogoče res veste več o vesolju kakor mi, ampak morate se nehati zaklepati v svoj digitalni svet. Morate zapustiti svoj nenaravni način komunikacije in spet odkriti drug drugega. Vem, da smo bolj primitivni kakor vi, ampak to ni razlog, da bi vas kar ignorirali.

Lep pozdrav, Elija

Elija Penko, 7 r

Vse je zapisano v zvezdah

Če ljudje verjamejo v to, kar so si zadali v življenju, jim bodo zvezde pokazale pot do novega odkritja in pustolovščin. V zvezdah lahko razbereš, kam te hočejo odpeljati. Ampak tisti, ki ne verjamejo v zvezde, tudi težko najdejo pot od tam, od kjer so začeli. Nekateri mislijo, da zvezde ne znajo točno razbrati, kam lahko človek gre, zato morajo vedno gledati v nebo, da jim lahko zvezde povejo, kje se bo njihova pot končala. Zvezde so koristne, saj se ljudje ne morejo izgubiti, če pogledajo v nebo in preberejo, kaj v zvezdah piše. Zvezde vedo, kam morajo napotiti nekoga do določenega cilja. Včasih se ljudje znajdejo in ne potrebujejo zvezd, da jim pokažejo pot. Veliko stvari je takih, ki jih zvezde počnejo, a mi to nikoli ne opazimo, saj se ravnamo raje po zemljevidu. Vseeno pa je človek zvezdam hvaležen, ker mu kažejo pot do nečesa. Nikoli ne smemo dvomiti v zvezde. Zvezde bodo vedno spremljale tistega, ki bo potreboval pomoč.

Nia Hrvatina, 9. r

Kralj Matjaž reši Slovenijo

Nekoč je živel Janez. Janez je rad raziskoval jame. Nekoč je šel v jamo kralja Matjaža. Tam je zagledal brado, ki je bila devetkrat ovita okoli mize. In kralj se je zbudil in ga rotil, če gre lahko z njim domov.

»Zakaj pa?« je vprašal Janez.

»Zato, ker je vojna,« reče kralj.

»Ne, ni vojne, vse je v redu,« reče Janez.

»No, če hočeš pridi z mano, saj iščem pajdaša,« reče Janez.

Kralj odvrne: »OK!«

Hodita in hodita. Kralj vpraša Janeza, kje so kočije. Janez mu odvrne, da jih ni, saj so jih nadomestili avtomobili.

»Avtomobili? Kaj je to?« se čudi kralj Matjaž

Janez mu razloži, da so avtomobili škatle na kolesih.

Nato se skupaj usedeta v avto in Janez pokaže kralju, kako deluje.

Janez reče kralju, da potrebuje vzdevek, ki ga bo uporabljal na socialnih omrežjih.

Zanj si izmisli vzdevek: Mit

»OK, zdaj si postal Mit.«

S kraljem se nato odpravita na mejo, kjer je veliko vojakov, ker nas je napadla Italija.

Nato sta reševala Slovenijo. Janez je postal general.

... 30 dni kasneje ...

Rešila sta Slovenijo, kralj Matjaž je postal mit in priključil Italijo k slovenskemu ozemlju. Vsi so srečno živeli do konca svojih dni.

Izak Pišek, 7. r

Morje in Slovenci

Nekoč je živel general vojske Slovenije. Ime mu je bilo Ian. Ian si je od vedno želel morje v Sloveniji.

Nekoč je rekel predsedniku, da bi rad razstrelil del celine, da bi morje lahko prišlo do mest. Morje je bilo toplo, da bi se poleti in pozimi lahko kopali. Tako bi lahko živeli od turizma.

Predsednik odvrne: »Odlično, ampak pomagam ti, če ti meni pomagaš zavzeti Italijo.«
»Seveda to lahko naredim, Italija bo naša, a moramo prej prepričati Španijo.«

Gresta na letalo in odletita do Španije. Španci jim odvrnejo, da jim bodo pomagali, če jim bodo oni nudili pomoč pri osvojitvi Francije. Tako so sklenili pakt in se odpravili na delo. Vojna je trajala 27 let, 4 mesece in 16 dni. Španija je zmagala, sedaj pa so šli v boj za Italijo. Najprej so podrli Gibraltar in zavzeli Italijo. Nato so se razjezili zaradi škode in vrgli bombo med Italijo in Slovenijo. Od takrat je tam Jadransko morje. Slovenija je postala majhna, še manjša kot je bila prej. A Ian je dosegel svoje sanje. Slovenija in Slovenci so mu bili za vedno hvaležni za morje.

Izak Pišek, 7. r

Reklama za CKSG

Pridite v CKSG! Učenci tu dobijo strokovno pomoč, učitelji se resnično ukvarjajo z vašim otrokom na različne načine. Tu čaka vašega otroka prilagojen program za otroke z motnjami ali govornimi napakami. Šola CKSG je ena najbolj prijetnih šol v Sloveniji. Namenjena je otrokom s posebnostmi. Tu skrbijo za vaše otroke, za njihove pravice. Vaši otroci bodo tu na varnem. Hrana, ki se tu nudi, je kuhana od najboljših kuharjev, imamo tudi zdravnika in medicinsko sestro.

Imate težave pri učenju? Težko berete? Imate govorno napako? Ne skrbite! Imamo šolo za vas! Pridite v CKSG! Tu rešite vaše probleme. Imamo vse šolske predmete, imamo tudi igrišče, najljubši predmet pa je kavč. Imamo tudi mini telovadnico in mini knjižnico. Pridite, tu smo sami pridni otroci. Vse se vam bo spremenilo. Na bolje.

Imate probleme z govorom in sluhom? Pridite v Portorož! Tu smo, čakamo vas. V šoli boste preživeli veliko časa, to pomeni, da boste pridobili veliko znanja. V razredih nas je malo. Ko končate šolo, si lahko privoščite sprehod po Portorožu.

8. r

Matija Gubec izvede upor na trgu

Nekoč pred davnimi časi se je nekaj hudega dogajalo v Zagrebu. Matija, kmetje in meščani so tuhtali, kaj bi naredili, da bi se uprli in da jih pri tem ne bi dobili. Bili so v sobi in razglabljali so o tem, kako bi skovali načrt in prišli do pravičnih zakonov. Sestanku je prisluškovala stara ženica in izdala vse tajne pogovore. Nato je bilo z njihovimi načrti konec.

Matija se je skrtil, vsi so ga iskali in ko so ga našli, so ga hoteli ubiti. A ga niso, saj je Matija imel prijatelja, ki je delal na vladi in ga je rešil smrti. Matija je bil presrečen in vsi ostali tudi. Zmenili so se, da gredo skupaj do konca. Naredili so protest. Razobesili so transparente vse naokrog, borili so se za spremembo zakonov. Vzeli so bobne, kladiva, harmonike, motorne žage, živali ... Odšli so protestirati v Zagreb, kjer so z glasno glasbo hodili po ulicah. Ko je predsednik želel oditi domov, ni mogel, ker so bile zablokirane vse ulice. Protestnikov je bilo kot Rusov, zato se je predsednik prestrašil. Priznal jim je pravice in naredil nove zakone. Prestrašili so se tudi ostali politiki in zapustili vlado. Tako je Matija Gubec postal predsednik in naredil je vse za dobro ljudi. Vse. Kanalizacijo, ceste, mostove. Zgradil je veliko hiš, oljarno, sirarno, odprl tovarno Tomos. Vse je bilo urejeno. Delavnik je bil od osmih do enih. Lahko si šel domov in tudi doma postoril, kar si moral. Ljudje so imeli zelo dobre plače. In tako se je nadaljevalo do konca Matijevih dni ...

Blaž Šćulac. 8. r

Moj najlepši spomin na otroštvo

Z družino smo šli v naravo in se igrali in imeli piknike. Družila sem se s prijatelji. In tako je bilo vsako pomlad.

Ko sem dopolnila sedem let, se je vse končalo, ker sem začela hoditi v šolo.

V gozdu, kjer smo se družili, so se začele pojavljati divje svinje in tudi zaradi tega se je vse lepo končalo.

Alesia Barborič, 6. r

Sobna pošast

Zgodba govori o »pošasti« v spalnici mojih staršev, ko sem med igranjem zaspal na njuni postelji.

Dan je bil precej mrzel in deževen, pravi zimski dan. Nisem se mogel igrati na dvorišču, tako da mi ni preostalo drugega kot igranje v hiši. Mama je ta dan pospravljala in čistila, jaz pa sem se precej dolgočasil. Hodil sem iz sobe v sobo, pa v kuhinjo in dnevno sobo, pa spet nazaj. In tako celo popoldne. Mami sem že malo šel na živce, pa me je nagnala v njeno sobo in rekla, naj se igram tam in dam mir.

Med igro sem na koncu zaspal kar tam na mamini postelji. Nisem slišal, ko je mama vstopila v sobo in prinesla kup zlikanega perila ter ga položila na omarico. Po nekaj časa sem, sem se prebudil in v poltemi zagledal veliko črno pošast, ki je sedela na omarici in me nemo gledala. Zakričal sem na ves glas, kolikor sem lahko. Mama je prestrašeno pritekla v sobo in prižgala luč. Vprašala me je, kaj je bilo. Jaz sem šele pri luči videl, da je na omarici le en velik kup perila.

Videl sem, da je včasih strah odveč, če ne poznaš tistega, česar si se prestrašil.

Maksimilian Rajčević, 6. r

Morsko dno – anekdota

Hodim v šolo v CKSG Portorož. Sem hodijo otroci z raznolikimi potrebami. Imamo EIS in NIS. Imamo tri nadstropja. V prvem je vrtec in nižji razredi, v drugem pa jedilnica, zbornica in višji razredi.

V tretjem nadstropju je še en razred in moja učiteljica Ksenija, ki me ima DSP. Pri njej pišem tudi preverjanja in teste.

V spominu mi je ostala likovna ura. Tema je bila morsko dno. Učitelj nam je v pomoč pri ustvarjanju prikazal sliko s spleta. Vsak od nas se je potrudil po najboljših močeh. Nekateri so risali vse mogoče živali, drugi posebno dno, nekateri pa vsega po malem. Iz radovednosti si vedno malo pokažemo, kaj je kdo narisal. Opazil sem sošolčevo ribico, kako jo je nenavadno narisal. Poskusil sem ugotoviti, kako je delovala njegova domišljija pri risanju. Ni se dalo razbrati ne barve ne oblike. Ni bilo videti ne glave ne trupa, samo povezane črte. Bolj kakor ribi, je bilo podobno matematičnemu znaku za neskončnost. Ne vem, morda res obstaja takšna riba ali kakšna druga morska žival, jaz je sicer še nisem videl.

Pomembno je, da bo učitelj videl to z drugačnimi očmi, saj je umetnik in zna prepoznati nadarjenost v vsakemu izmed nas.

Karkoli je moj sošolec narisal, nas je nasmejalo do solz in še dolgo ne bom pozabil njegove umetnine. Kdo ve, morda bo pa nekega dne postal znan umetnik.

Maksimilian Rajčević, 6. r

Dogodivščina

Moja zadnja dogodivščina s prijatelji se je zgodila na Sviščakih. Noro smo se zabavali, ko smo se sankali po travi. Takrat so se mi strgale hlače. S prijateljem sva se norčevala in s telefonom snemala razne glasove. Ko sva kasneje pogledala posnetke, nisva mogla zdržati od smeha.

Med sprehajanjem po gozdu je Lana odlomila ledeno svečo in jo lizala kot sladoled. Vsak večer smo z lučkami hodili v bližnji gozd. Tam smo se razdelili v dve skupini in se igrali vojake. Luka in jaz proti Lani in Evi. Skrita v gozdu sva renčala kot medveda. Punci sta se prestrašili in zbežali domov.

Maksimilian Rajčević. 6. r

Zelo sem se prestrašil

Nekega dne sva se s prijateljem igrala pri nekem velikem drevesu. Sonce je že šlo za hrib in napočila je tema. Hotel sem iti domov, ampak sva se vseeno odločila ostati še malo. Poleg drevesa je bila cesta in tam je bila ena velika cestna luč, ki je zelo slabo gorela. Vsake toliko se je slišalo, kako pelje mimo kakšen avto. Nenadoma je začelo zelo močno pihati. Ob drevesih je luč svetila zmeraj slabše. Pihalo je močno, deževalo je in še grmeti je začelo. S prijateljem sva se skrila v leseno hiško. Čakala sva, da nevihta konča. Nenadoma sva zaslišala čudne zvoke in skozi okno sva zagledala čudne sence in zvok praskanja po leseni hiški.

Zelo sva se prestrašila. Minile so skoraj tri ure in midva sva bila še vedno skrita v hiški. Čudni glasovi so bili zmeraj močnejši. Nisva si upala pogledati, kaj se zunaj dogaja. Bala sva se, da bi bil kakšen lopov ali morilec. Po glavi se nama je marsikaj vrtelo. Proti hiški je začela svetiti neka lučka. Zbrala sva pogum in odšla ven pogledat. V rokah sva imela vsak svojo metlo. Ko sva prišla ven, je kar naenkrat odskočila velika mačka s svojimi mladički. Ko sva zagledala mačko in mladiče, sva se začela smejati. Lučka, ki je svetila, pa je bila od najinih staršev, ki so naju iskali. Mucke sva vzela s seboj in jih dala v garažo na toplo in suho ter jih nahranila.

Ko sva se naslednji dan dobila in se pogovarjala o najini nočni dogodivščini, nama je bilo vse zelo smešno.

Ta dogodek si bom za zmeraj zapomnil, saj sem se takrat res pošteno prestrašil. Pomembno je, da se je vse lepo izteklo.

Kevin Rajčević Oman, 6. r

Zgodba

Drevo je dejansko videlo čarovnico. Drevo se je zbudilo in opazilo, da ima novo palico. Na palici je bil strahec. Na nebu je zagledala zvezdo. Bila je noč. Nič več je ni bilo strah zaradi zvezde in je šla v posteljo in je zaspala. Zvečer pa je prišla čarovnica in je zbudila drevo in je rekla, da je palica njena.

»A, oprostite ...« je reklo drevo. Drevo ni moglo verjeti, da je videlo čarovnico. Mama je prišla v sobo in me spraševala, s kom se pogovarjam.

»Mami, vdel sem čarovnico!«

Mama mi je rekla, da gledam preveč televizije. Povedala mi je zgodbo o čarovnici.

Kevin Rajčević Oman, 6. r

Iz česa je narejena šola ...

Šola je narejena iz kamna in drugega materiala.

Šola je smešna kot šala.

V šoli so učilnice, multisenzorna soba, kuhinja in igrišče,
lahko pa se v šoli tudi skrijem na stranišče.

Zehra Ajdini, 6. r

Šola je narejena iz
stolov in miz,
oken in vrat,
stranišč in igrišč,
zvezkov in knjig,
zbornic in jedilnic,
a najbolj pa iz učiteljev in učiteljic.

Arne Bajramović, 6. r

Šola je narejena iz rastlin, kamnov, vode in zraka,
iz trav, krav in slamic.
Zgrajena je iz rut, grud in jamic.
Iz šip, rib in gričev in rek in smrek.
Iz ptičev, iz svita in žita.
In smeha.

Alesia Barbolić, 6. r

Šola je narejena iz razredov.
In drugačnih pogledov.
Učitelji bi radi, da delamo samo!
Mi bi pa žurali zelo!

Vse te knjige in berila ...
Želja do učenja me je že minila!
Oj, kako bi bilo zabavno,
če bi igrali računalnik stalno.

Ampak ker tako ne gre,
trudimo se vsi, da gre.
Če v šolo ne bi hodili,
službe ne bi nikoli dobili!

Žan Žak Hozjan Osredkar, 6. r

Šola je zgrajena iz posebnega razloga.
V šolo hodi in se uči,
da boš vedel veliko stvari.
Učijo nas učitelji,
ki veliko vedo.
V šoli je zanimivo,
ker se veliko naučiš
in imaš veliko prijateljev.
Dobiš tudi ocene od 1 do 5.
Šola je pomemben del življenja.

Kevin Rajčević Oman, 6. r

Šola je narejena iz učilnic,
hodnikov in jedilnic,
iz stranišč in zbornice,
iz miz, krožnikov in vilic,
iz knjig, zvezkov in tablic,
iz oken, streh in telovadnic,
iz deklic in dečkov ter omaric,
iz igrišč in tajnice, ki obvešča ravnateljice.

Maksimilian Rajčević, 6. r

Šola je narejena iz smeha, keksa, peska in greha.
Iz torb in borb in plenic ter stolic.

Dušan Špindler, 6. r

Moj sanjski svet

Prebivalci planeta se ne prepirajo, ker so vsi povezani na en računalnik, zato se lažje razumejo. Njihova zvezda je umrla desetletja nazaj, na srečo je črna luknja na njenem mestu boljši vir energije. Telesa prebivalcev so mehanska, zato se ne razmnožujejo.

Ampak ne morejo umreti, ker so njihove misli shranjene v računalniku. Začenjajo kolonizirati druge planete.

Njihov javni transport je vesoljska ladja v katapultu, ki se poganja na laser.

Ni jim treba iti v šolo, ker so njihove misli povezane na internet. Za zabavo vsi igrajo stoprocentno realističen VR.

To bi bil moj sanjski svet.

Elija Penko, 7. r

Moj sanjski svet bi bil čudovit. Če bi jaz ustvarila svet, bi bil podoben današnjemu z nekaj spremembami.

Sonce bi sijalo ves čas, ne bi bilo zime in dežja. Jedli bi samo rastline (zelenjavo), da ne bi ubijali živali. Vsi bi morali biti prijazni in dobrosrčni. Puške in bombe ne bi obstajale. Vsi ljudje bi bili srečni.

Vem, da se to ne bo nikoli zgodilo, ampak lahko le sanjam, kako lepo bi lahko bilo življenje.

Patricija Perković, 7. r

Nedeljsko popoldne sem preživel z družino na celodnevem izletu. Zvečer, ko smo se vrnili domov, sem bil utrujen. Pojedel sem večerjo, si pripravil torbo in šel spat. Zbudil sem se v lepem sončnem jutru in vse je bilo drugačno. Nihče mi ni težilo in ni bilo šole. Po cesti so vozili samo električni avti. Bilo je veliko ljudi, tudi mojih prijateljev. S prijatelji smo šli v trgovino, ko smo prišli na blagajno, nam ni bilo potrebno plačati. Bilo je res vse drugačno. Ni bilo virusov, ne bolečin, drog, alkohola in cigaret. Bolnic tudi ni bilo, vsi so bili zdravi in niso nikoli umrli. Živel sem v veliki hiši s prijatelji. Pred hišo smo imeli velik bazen in velik travnik. Tam smo igrali nogomet. Začelo se je večeriti in odšli smo v hišo. Igrali smo namizni nogomet, kuhali in pojedli večerjo. Nato smo gledali televizijo. Ura je bila že pozna, zato smo se odpravili spat. Kar naenkrat sem zaslišal ropotanje in kričanje. Zbudil sem se in videl mamo, ki me budi in kriči, da bom zamudil šolo. Vstal sem in spoznal, da so to bile le sanje.

Žak Pervanja, 7. r

V mojem sanjskem svetu bi živeli dobri in sanjski ljudje. Življenje naših otrok bi bilo bolj enostavno, ker bi se veliko več časa družili s prijatelji in starši. V mojem sanjskem svetu ne bi bilo vojn, ne bi bilo mučenja ljudi in živali in ljudje bi lepše skrbeli za naravo in planet. Zdi se mi res, ko moja mama pravi, da smo ljudje izgubili kompas in občutek za življenje. V mojem sanjskem svetu bi otroci hodili v šolo le dvakrat na teden, ostale dni bi bili doma ali pa v naravi. Včasih imam občutek, da ne morem zares živeti, ker imam toliko obveznosti in opravil. Zato sem velikokrat utrujen in preobremenjen. V moji domišljiji sem veliko bolj sproščen in svoboden. V moji domišljiji potujem na Havaje, na Tajsko in v Afriko, kjer se igram z otroki, se potapljam v morju in božam morske pse.

V mojem sanjskem svetu ni sovraštva in kreganja, ampak le mir in veselje. To so le sanje in vem, da se ne bojo nikoli uresničile, saj se svet vrti narobe.

Tristan Planinšek, 7. r

Kakšen bi bil moj sanjski svet? Sanjski, pisan, roza, lep, prijazen, poln sladkorja. Ne vem točno, kakšen bi bil, ampak zagotovo takšen, da v njem ne bi bilo šole in bi se samo zabavali in igrali. Želela bi si, da bi bil moj svet poln sladkorja in hrane, ki jo imam rada. V mojem sanjskem svetu bi imela veliko šmink in barvic in parfumov. To imam rada. In dolgo bi spala in se ne bi učila. Učila se ne bi matematike, ker mi je težka. V mojem svetu ne bi bilo domačih nalog. Doma bi imela polno živali. V omari bi imela polno lepih oblek. V mojem svetu ne bi bilo nobenih pravil, lahko bi delali vse, kar bi želeli, ampak bi vedno mogli biti prijazni in nikoli hudobni.

Zarja Radin, 7. r

Če bi imela moč, da bi ustvarila svoj svet, z lastnimi pravili, bi to bilo nekje na podeželju, sredi narave, kjer bi bila velika parcela z velikim rančem polnim živali. Te živali bi bile prav posebne.

Živali na mojem ranču bi bile rešene iz ujetništva ter vse poškodovane živali. Za njih bi skrbela in jim ponujala boljše življenje z veliko zdrave hrane in veliko površine za prosto gibanje. Sama sem mnjenja, da si tako kot ljudje, tudi živali zaslužijo svobodo. V kolikor bi katera od živali želela zapustiti moj ranč, bi ji dovolila, saj bi vedela, da je pripravljena na samostojno življenje z dovolj močmi, da sama preživi. V kolikor bi imela težave, se vedno lahko vrne nazaj. Na ta ranč bi se mi pridružile moje prijateljice in mama, s katerimi bi skupaj hranile in skrbele za živali. Da bi si lahko privoščila dovolj hrane za živali, bi imela tudi trgovino s svežimi izdelki, ki bi jih dnevno priskrbela od mojih živali. Prav tako bi imela šolo za ljudi, kjer bi se naučili, kako posebne so živali in kako si lahko pomagamo drug drugemu. Na primer, kokoši nam dajejo jajca, da lahko naredimo palačinke. Krave in koze nam dajo mleko, da lahko naredimo sir. Čebele poskrbijo, da so naši vrtovi polni zelenjave in sadja in nam za nagrado dajo tudi okusen med.

Verjamem, da se mi moj sanjski svet lahko uresniči in da bom nekega dne lahko živela vsaj delček svojih sanj. Obdana z živalmi, naravo in prijateljicami. Mislim, da bi bila najbogatejša in najsrečnejša na tem svetu.

Stella Žužič, 7. r

Pesem

Prišel je čuden čas,
vse nas je bilo strah,
a ko šolo so zapri,
vsi smo bili veseli.

Nekaj časa.

Potem smo začeli pogrešati staro življenje, prijatelje in učitelje.

Patricija Perković, 7. r

Pesem o virusu

S trinajstim marcem se je začelo,
šolo smo vsi zapustili,
da ne bi se okužili.
Prišel je virus, ki mu je ime Covid-19,
s Kitajske je prišel k nam.
Vročina, kašelj in še kaj,
spravijo te v slab položaj.
Tudi kdo umre.
Nič ljubčkanja, stiskanja in rokovanja,
samo maska in rokavice.
Temu so rekli karantena.
Kaj pa učenje in službe?
Vse se dela od doma,
ni lahko, težko je vse to.
Naloge na računalniku letijo,
mame pa nam vse živčne razlagati snov hitijo.
Lepo je biti doma, ampak tudi naporno.
Pogrešam sošolce in nekatere učitelje.
Dva meseca sta minila.
Končno je virusa konec.
Vračamo se v staro življenje, v šole in službe.

Zarja Radin, 7. r

Korona šola

Korona čas prinesel mi je srečo,
ni me bilo v šolo, v gnečo.
Vsega sem se mogel sam naučiti
in zdaj ne razumem več nič.

Moja soba je postala šola,
to bila je prava nočna mora.
Zdaj je vsega konec
in se vračamo v šolo.

Tristan Planinšek, 7. r

Pandemija 1

Svet zajela je norija,
ko zavlada je pandemija.
Iz šole so nam sporočili,
da doma se bomo učili.
Zjutraj lahko dolgo spim,
kadar hočem, se učim.
Težko skoncentriram se,
ker hladilnik gleda me.
Zvezke hitro odložim
in malico si naredim,
Preden se začnem naprej učiti,
se moram malo še spočiti.
Ko se končno prebudim,
nalog par še naredim.
Na stolu težko že sedim,
ker na sonce si želim.
S kolesom krog odpeljem se,
na urniku ura športne se začne.
Po treh urah vrnem se in ugotovim,
da je pandemija res norija,
ker mama cel dan nori,
da se naloga naredi.

Žak Pervanja, 7. r

Pandemija 2

Življenje doma v času pandemije.

V sredini letošnjega meseca marca nas je obiskala kar huda bolezen.

Poglej, poglej. Doletela nas je nepripravljene. Nikamor nismo več mogli stopiti. Še kako nas je presenetila. Skoraj smo obupali. Kar naenkrat nismo mogli več zapustiti svojih lastnih domov.

Vrteli smo se okoli štedilnika in presneto uživali. Same dobrote, pa tudi sladice so zapuščale pečico. Tudi na sončku smo se imeli še kako lepo v domači družbi. Glej ga zlomka, obisk moje šole meni ni bil dovoljen, ampak ves čas sva jaz in moja učiteljica prebrodili na daljavo.

Tea Gustinčič, 7. r

Sanje

Ko sem spal, me je mami držala v naročju, da lahko lepo spim in sanjam.

Da se ne bi zbudil in jokal. Sanjal sem čarobne sanje.

Potem pa je še zraven mamica zaspala in šla z mano v čarobne sanje.

Tudi v spanju me je še vedno čuvala in držala v naročju.

Aleksander Drljača , 9. r

Letalo bo šlo

Letalo bo šlo.
Deček ljubko pozdravlja,
ker morajo ga čakati.

Mamica veselo gleda
in ve, da letalo bo prispelo in bo lepo.

Val Celestina, 9. r

Karantenski dnevniški zapisi

16. 3. 2020: Danes bi moral iti v šolo, vendar so šole in vrtci zaradi širjenja virusa zaprti. Ko sem se zbudil, sem bil vesel, saj imam danes rojstni dan in sem doma. Dopoldne sem bil sam doma, prejel sem dosti klicev in rojstnodnevnih voščil. Glede na trenutno stanje v Sloveniji, se je mama odločila, da praznovanja tudi v družinskem krogu ne bo.

20. 3. 2020: Danes sem se zbudil ob devetih. Po zajtrku sem malo povadil za šolo, vse predmete po malo. Popoldne sem igral igrice in preko igric poklepetal s prijatelji.

Val Celestina, 9. r

Zdaj, ko sem doma velikokrat peljem psa na sprehod. Na računalniku prebiram, kar mi pošiljajo učitelji in delam šolske stvari. Z družino hodimo v gozd in nabiramo šparglje. Kar naprej si umivam roke in pazim, da sem čim več na zraku. Jem dosti sadja. Včasih mi gre na živce bratec, ampak se situacija umiri in se ne kregava več. On bi hotel, da se neprestano igram z njim, ampak mu dopovedujem, da moram delati za šolo. Poskušam čim bolj uživati in se gibati na svežem zraku.

Aleksander Drljača, 9. r

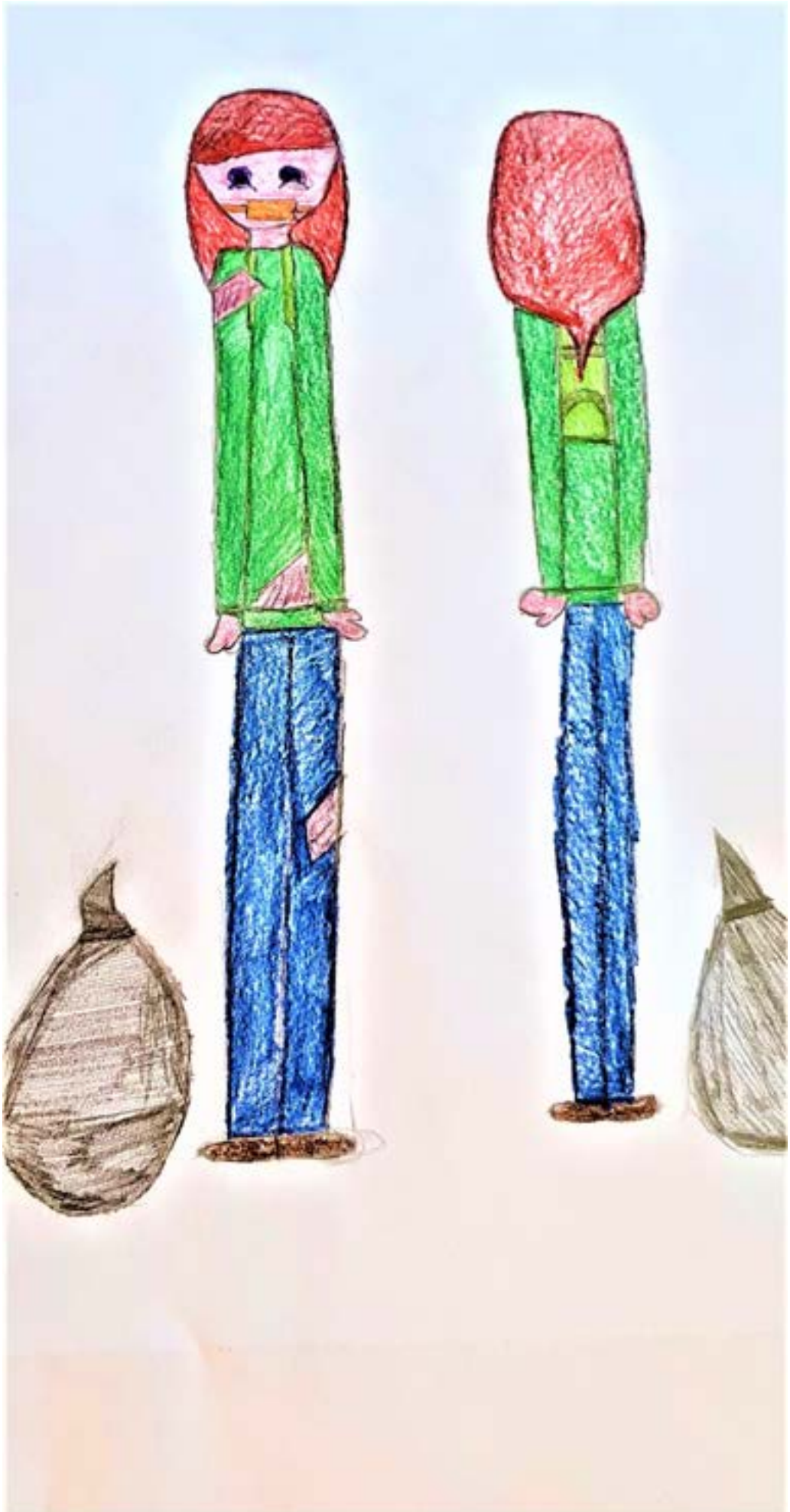
27. 3. 2020: Vsak dan piha, kar mi ni všeč. Škoda, da ne morem ven, saj je mrzlo. Čudno se mi zdi, ko je sonce in piha. Upam, da ne bo deževalo ali grmelo, saj se bojim grmenja.

28. 3. 2020: Danes je lep dan za počitek. Pekli bomo pico. Učiteljica mi je poslala veliko filmov. Zunaj je sonce, ampak ozračje je še vedno mrzlo. Zato ne morem ven, res škoda. Niti na igrišču se ne morem igrati, ker so ga zaprli.

Nia Hrvatina, 9. r

Zbudil sem se ob 9.30. Ker sem se težko dvignil iz postelje, sem najprej 30 minut kar poležaval. Malo sem brskal po telefonu. Pisati mi je začela sošolka Nina. Začela je težiti, kako ji je dolgočasno biti doma. Povedal sem ji, da je tudi meni dolgčas. Rekla je, da vse pogreša in tudi jaz sem ji priznal, da jo pogrešam. Veliko sva si pisala, večkrat sem jo spravil v smeh. Ko sem si zaključil pisati z Nino, sem šel pojest zajtrk. Jedel sem kruh in nutello. Ko sem pojedel, sem pospravil za sabo. Nato sem pričel delati za šolo. Učitelji so nam kar nabijali snov, saj nam želijo dobro. Ko sem skoraj vse naredil za šolo, sem si vzel odmor za igranje igrice na računalniku. Ob 13:40 me je oče prosil, naj grem posaditi grah. Z veseljem sem mu šel pomagat. Ko sem to opravil, me je mama prosila, če lahko skuham kosilo. Pa sem se lotil še tega. Kar težko je bilo kuhati, a mi je uspelo, vsi smo preživeli in nihče se ni zastrupil. Ko smo pojedli, sem šel malo počivati in po počitku spet delal za šolo. Ko je bila ura že 20:30, nisem vsega rešil, zato sem si pustil za naslednji dan. Imel sem željo pogledati kakšen film. Pogledal sem tri filme, med drugim grozljivko, ki sem jo gledal do dveh zjutraj. Nato sem zaspal.

Leon Peroša, 8. r

Želim si...

- ... da bi bil srečen v življenju.
- ... da mi v življenju uspe.
- ... nekoga osrečiti.
- ... uživati v svojem delu.
- ... da bi našel srečo.
- ... da bi bil uspešen v šoli.
- ... da vsako stvar naredim do konca.
- ... da se zabavam.
- ... da postanem dober človek.
- ... da razveselim ljudi okoli sebe.

Aleksander Drljača, 9. r

- ... da bi treniral *downhill* in bi tekmoval.

Vala Celestina, 9. r

- ... da bi bila vesela in bi me drugi razumeli, ker mi to veliko pomeni.

Nejla Spahić, 9. r

- ... zdravja.
- ... uspešno zaključiti osnovno šolo.
- ... iti na srednjo šolo in jo čim prej končati.
- ... zapustiti Slovenijo in poiskati službo v tujini.

Amar Kryezi, 9. r

Kralj Matjaž se prebudi

Kralj Matjaž se ni prebudil, dokler se ni brada zavila devetkrat okoli mize.

Nekega dne, 1. januarja 2020, se je kralj Matjaž prebudil, ker se mu je brada devetkrat zavila okoli mize. Ko se je prebudil, je bil srečen, ker je vedel, da ko bodo ljudje izvedeli, da se je prebudil, ga bodo vsi slikali in bo v vseh časopisih. Zato je kralj Matjaž šel po mestu. Res so ga vsi slikali, a on je bil srečen, ker se je prebudil, da ga lahko slikajo.

Povsod je bil v časopisih, še knjigo so napisali o njemu. Tako presrečen je bil, da bi vse naredil za njih. Zato je nekega dne kralj Matjaž zbral ves denar, ki ga je imel, da bi ga delil z njimi.

Rekel je: »Jaz vam bom dal denar, vi pa me slikajte.« Slikarji so vse naredili za kralja Matjaža, saj je bil do njih zelo prijazen.

Nekega dne je kralju Matjažu zmanjkalo denarja. To je povedal slikarjem, oni pa so odgovorili, da bodo za njega naredili vse, tudi če nima denarja, važno je, da je prijazen in dober do drugih.

Kralj Matjaž ni imel stanovanja, zato je vprašal, če lahko prespi pri slikarju in slikar je rekel, da seveda, samo naj pazi, da ne bo kaj razbil. Kralj Matjaž je rekel, da ne bo in slikar se mu je za hrbtom zahihital. Kralj Matjaž je vsak dan čistil stanovanje, slikar pa je rekel, da gre v trgovino. Slikar vzame ključke in zaklene vrata in kralj Matjaž je bil v hiši zaprt, ni jedel, ni pil. Slikar pa se ni vrnil nikoli.

Nekega dne kralj Matjaž čisti stanovanje, pa najde načrt in pogleda, kaj je to. Kralj Matjaž vidi, da v njem piše, kako bi kralja Matjaža zafrknil. In tako je kralj Matjaž ugotovil, da so oni potrebovali njegov denar. Kralj Matjaž poizkusi pobegniti iz hiše, pa ne more, ker je bilo vse zaklenjeno. Nekaj dni kasneje se je kralj Matjaž počutil slabo, a hiša je bila umazana, kot da bi hodil po blatu. Nekega dne kralj Matjaž bruha, ima vročino in eno uro kasneje umre. Nikoli več se ni prebudil.

Stella Žužič, 7. r

Upanje umre zadnje

Ko v nekaj verjameš in upaš v to, se je treba boriti do zadnjega in upanja ne opustiti. Drugače ne moreš preživeti.

Treba se je znajti.

Z upanjem lahko tudi nekomu pomagaš. Lahko se boriš zase in za druge, ki so ti pri srcu.

Lahko nekomu omogočiš normalno življenje, če upaš vanj.

Boriš se z upanjem tudi za svojo družino, lahko tudi za svojo državo.

Če ne obupaš, boš nekega dne na sebe ponosen.

Aleksander Drljača, 9. r

V življenju je potrebno vedno pozitivno razmišljati. Ne smemo se kar tako predati. Za tisto, kar si želimo, se je treba potruditi.

Amar Kyrezi, 9. r

Letošnjo izdajo Portoroških ribic smo ustvarili

- učenci in učenke CKSG Portorož s svojimi besedili in slikami,
- učiteljica Vesna Lešnik Baruca z izborom besedil in jezikovnim pregledom glasila,
- učitelj Matjaž Borovničar z mentorstvom učencem, ki so prispevali svoje likovne izdelke,
- učitelj Marko Peric z oblikovnim urejanjem glasila in
- ravnatelj Marko Strle z glavnim in odgovornim urejanjem glasila.

Portorož, junij 2020

© Center za komunikacijo, sluh in govor Portorož

